

QUINA GRUA EL MEU ESTEL

Quina grua el meu estel,
quin estel la meva grua!
- de tant com brilla en el cel
sembla una donzella nua.

L'espurneig que em fereix l'ull
són els seus pits quan s'inclina:
si fa un mirall de l'escull
perleja a l'arena fina.

De la meva barca estant
dono al cordill tota mida.
I l'ala clara, sestant,
del gavot que passa, crida.

Oh, el seu flanc rosa i argent
i la trena que es deslliga
volar d'oronella al vent!
cabell desfet de l'amiga.

Amiga del dolç turmell.
- Com una vela s'enfila
espitllera de l'ocell:
si jo llenço el braç, vacil·la.

Vianant vora la mar
prega pels marins que arriben;
si veuen l'estel dansar
moren de tant que sospiren.

Vianant, puja al meu bot
que és lliure de la sentida,
però no diguis ni un mot
si no vols perdre la vida.

Vianant, no parlis, no,
que l'oreig l'acosta, i mira
que et prendrà l'amor senyor
- que el mariner ja sospira.

Salvat-Papasseit, Joan: "Quina grua el meu estel". *Poesies completes*. Barcelona: Ed. Ariel, Clàssics Catalans, 1983. (p. 129-130)